

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

6TE ÅRG.

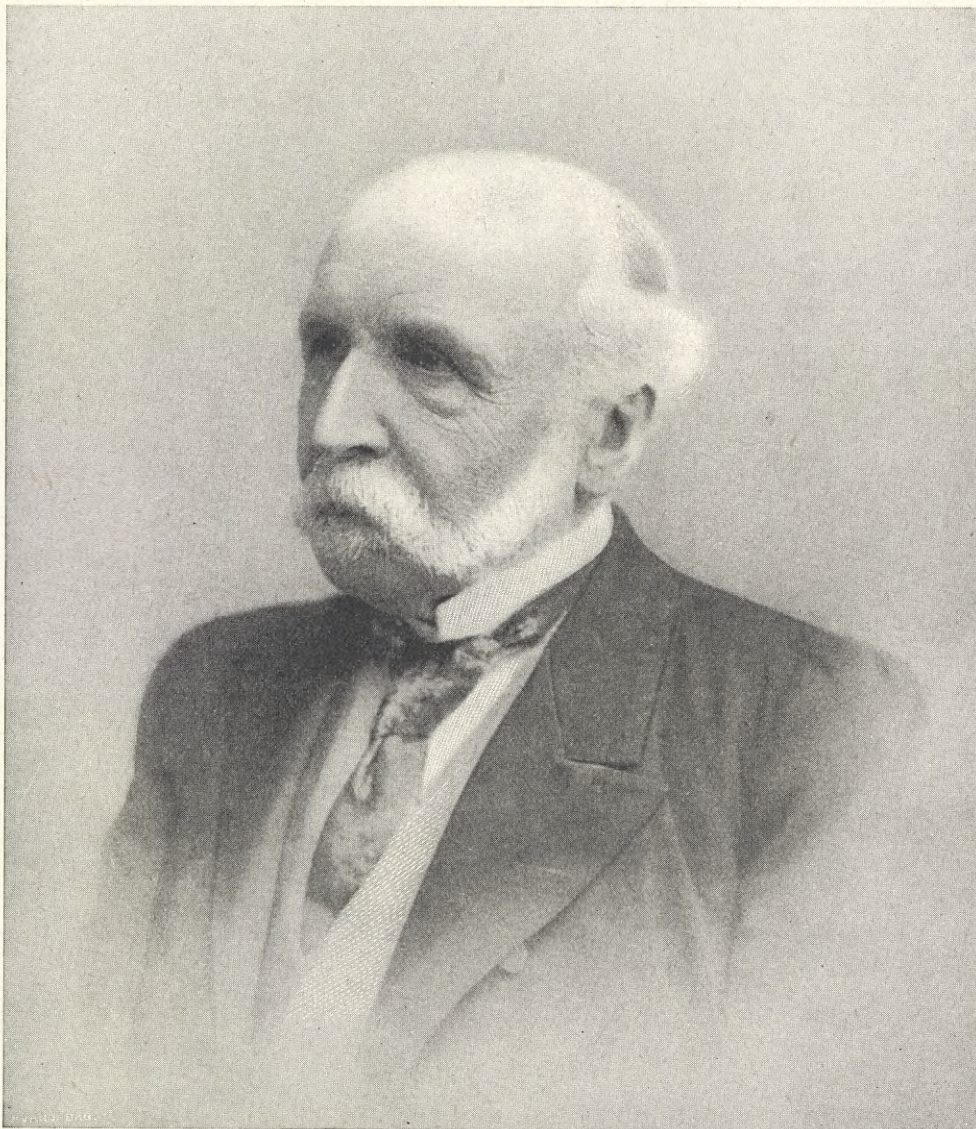
DEN 26 MARS 1905.

N^O 26

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Carl Lewenhaupt. — En åttioårsdag. — Afliden dansk författarinna. — Norsk biskopsutnämning. — "Den gamla herrgården" af C. B. — Från de nyss avslutade fälttjänstövningarna i Norrland. — Senaste Rysk-Japanska bilder. — Presidenten Roosevelt tillträder för andra gången sitt ämbete. — Greve Carl Sven Axel Lagerberg. — Manuel Garcia. — Joseph Czapek. — Simplontunneln. — "Lisbeth" af Allan Wide. — General Linevitsj. — Från de fasansfulla massakrerna i Baku. — Veckans porträttgalleri. — Jules Verne illa sjuk. — Spårvägsolyckan i Stockholm.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1905.

Efter porträtt.

CARL LEWENHAUPT.
F. D. UTRIKESMINISTER.

Kitché: Bengt Ståferparre

CARL LEWENHAUPT.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

F. utrikesministern greve Carl Lewenhaupt ingick i söndags i sitt sjuttiondeförsta år. Med en lång och hedrande diplomatisk bana bakom sig är det säkerligen med egendomliga känslor han nu ur sitt otium betraktar den unionspolitiska situation, hvilken efter en mellantid af 10 år liksom bildar en omedelbar utveckling af det läge, som förefanns, när han själf den 1 juni 1895 trädde tillbaka från konungens rådsbord.

Till börden skåning är greve Lewenhaupt född på Herrevadskloster den 19 mars 1835 och inträdde efter akademiska studier i Lund år 1858 på den diplomatiska banan. Kabinettsssekreterare 1873 blef han tre år senare envoyé och t. f. generalkonsul i Washington, där han kom att intaga en framträdande plats bl. a. som af de spanska och amerikanska regeringarne utsedd skiljedomare i den skiljedomskommission, som tillsatts för bilägandet af de tvister, som uppstått mellan nämnda regeringar med anledning af den föregående kubanska resningen. De vidlyftiga arbetena i denna kommission sträckte sig öfver tiden juni 1880—febr. 1883. Följande år utnämndes han till sändebud i Paris och kallades därifrån till utrikesministersposten den 12 oktober 1889 efter frih. Åkerhielm, som då trädde i spetsen för det första fullblodsprotektionistiska kabinettet efter att i fyra månader som Albert Ehrensvärds efterträdare ha fungerat som utrikesminister i den Bildtska "försoningsministären".

Det påstås emellertid, att den nye utrikesministern var minst sagdt ljum i tullskyddstron och denna omständighet bidrog nog i sin mån att i dessa partilidelsens dagar försvåra hans ställning under den just vid samma tid uppblussande svensk-norska konflikten om den diplomatiska och konsulära gemenskapens nyordning. I Norge fördes vid denna tid styrelsen af Emil Stangs första högerminister och med denna kommo underhandlingar till stånd, som utmynnade i ett förslag om ett unionellt ministeriellt statsråd, hvori tre norska statsråd skulle hafva säte, liksom efter 1885 års ensidigt svenska grundlagsändring tre svenska statsråd däri hade plats. Enligt förslaget skulle emellertid utrikesministerns svenska nationalitet blifvit uttryckligen fastslagen i riksakten, hvilket den enligt norsk uppfattning icke för närvarande är, och på denna omständighet föll ministären Stang den 23 februari 1891, hvarmed den nya norska vänstern (första ministären Steen) kom till makten. Statsminister Åkerhielms bekanta förlugna ord vid ett Första kammarens enskilda sammanträde samma år, oriktigt återgifvet i prässen i den form att vi svenskar efter den

föreslagna härordningens genomförande skulle bli i stånd att "tala svenska med normmännen", väckte i Norge till lif en chauvinistisk stämning, som vid stortingsvalen samma år mot all förmodan gaf Steen en stark majoritet för den diplomatiska och konsulära gemenskapens upphäfvande och en ordning med egen norsk utrikesminister.

Därmed vardt unionskrisen akut. Vål lämnade friherre Åkerhielm redan i juli samma år plats för hr E. G. Boström, men det var för sent. En antiunionell stämning hade tillåtits utveckla sig i Norge, som i patriotisk själfkänsla upphetsade sig med chauvinistiska kraftord, dagordningar och högröstadt tal om hvarjehanda "linier" och beröfvade den norska politiken all besinning. Det var ej minst greve Lewenhaupts förtjänst att man därvid å svensk sida lyckades bevara lugn och sinnesnärvaro. I sammansatt statsråd den 13 jan. 1892 framhöll han med allvar och bestämdhet, att gemensamma beskickningar vore en nödvändig följd af föreningen, och ett år senare uträckte han den bekanta "brodershanden", i det han visserligen häfdade att den af normmännen önskade skiljsmässan på konsulatväsendets område vore en fråga, som måste blifva föremål för unionell behandling enligt riksakten, men tillika uttalade, att han icke betvivlade, att genom ömsesidigt tillmötesgående en tillfredsställande lösning kunde vinnas såväl af frågan om den gemensamma utrikesstyrelsens ordnande på likställighetens grund med *en gemensam utrikesminister, svensk eller norrman*, som af frågan om ordnande af det i samband med utrikesstyrelsen stående konsulatväsendet.

Ett sådant anbud två år tidigare hade med all visshet kunnat leda till ett definitivt ordnande af unionsförhållandet. Nu kom det för sent. I Norge snuddade den uppjagade chauvinistiska stämningen redan de revolutionära planernas gräns; i Sverige förde en motsatt stämning, stödd på prof. Alins statsrättsliga teorier, till tvångsrevisionistiska tendenser. Sin höjdpunkt nådde denna motsats under år 1895 och inför densamma vek den fredsvänlige greve Lewenhaupt sin plats; den 1 juni samma år utnämndes i hans ställe greve Ludvig Douglas till utrikesminister.

Själf öfvertog han sändebudsposten i London, från hvilken han trädde tillbaka först 1902, hos den svensk-norska kolonien därstädes såväl som hos alla landsmän, hvilka med honom kommo i beröring, efterlämnande minnet af en flärdfri och anspråkslös, sällspordt tillmötesgående och välvillig, i ordets bästa mening nobel personlighet.

Sigurd Hansson.

EN ÅTTIOÅRS DAG.

JOSEPH CZAPEK.

TILL PORTRÄTTET Å SID. 415.

80 år fyllde den 19 mars en inom Sveriges musikvärld vida känd och uppbugnen person, Joseph Czapek i Göteborg.

Czapek kan nästan räknas som svensk, så länge han varit bosatt i Sveriges andra stad. Född i Prag, musiker redan vid mycket unga år, utbildad för goda lärare och därefter anställd vid bl. a. böhmiska teatern i Prag och som konsertdirigent i Berlin, kom han som kapellmästare för ett "Steyermarkische Gesellschaft" på en turné 1847 till Göteborg, och blef då utnämnd till musikdirektör vid Göta artilleriregemente. Såsom sådan kvarstod han i 30 år. Vid sidan af detta kall medhann han dock mycket annat. Siffror tala: I 43 års tid har han varit organist i engelska kyrkan och i 50 år vid synagogan. I Harmoniska sällskapet har han fört taktpinnen, och

på den tid — det är nu länge sedan! — då Göteborg hade Opera, var han vid denna institution den dirigerande. Dessutom medverkade han ofta vid kamarmusikaliska soaréer och var med om stiftandet af Eugène Sundbergs kvartettsällskap.

När vid den sista stora orkesterkonserten i Göteborg ett "Geistliches Vorspiel" af C. uppfördes, improviserade publiken en hjärtlig hyllning åt den närvarande tonsättaren.

C. har som kompositör varit mycket flitig, och såväl stora symfonier och mässor som smärre verk för olika instrument bilda led i hans mindre i Sverige än i utlandet kända och högt värderade produktion.

Jubilaren hade glädjen att fira sin högtidsdag vid ännu obruten hälsa och vid den största andliga vigör.

Foto. Fred. Ritzel, Köpenhamn.

Klitché: Bengt Silfverparre.

AMELIE SKRAM. †

Den bekanta dansk-norska författarinnan, fru *Bertha Amelie Skram* har för kort tid sedan aflidit. Hon hade de senare åren varit mycket sjuklig, men likvist på sistone visat goda tecken till afgörande förbättring, hvadan man hoppats att hennes sista stora verk "Mennesker", af hvilket flera häften utkommit, skulle hinna fullbordas, innan pännan för alltid vreds ur hennes hand.

Äfven om detta icke blifvit fallet har den aflidna genom en i mycket betydande produktion kunnat trygga sin plats bland den nordiska litteraturens mera framstående personligheter. Född i Bergen 1847 och uppvuxen i Norge, var hon i sina skildringar både hvad ämnesval och karaktär beträffar framför allt norsk. Hon lefde emellertid hela senare delen af

Foto. Szacinsky, Kristiania. Klitché: Bengt Silfverparre.
F. d. statsrådet W. A. WEXELSEN.

sitt lif i Danmark och ville på grund af den brist på förståelse som hon fått röna i Norge icke veta af sin egen obestridda norskhet. Men huru mycket hennes nya landsmän än uppskattat henne, kunna de omöjligt understödjta hennes anspråk på förändrad nationalitet. Och norrmännen, som sedan visat sig måna om att icke gå förlustiga ett namn med så god klang, få väl söka på bästa sätt godtgöra de orättvisor, öfver hvilka författarinnan så bittert, bl. a. i "Landsforrædere" af 1901, beklagat sig.

Fru Skrams konst var skarpt naturalistisk, ofta äfven

bitter och tungsint. Först i hennes sista arbeten kunde en mera försönlig stämning komma till synes. Hennes väl mest kända verk äro fyra romaner sammanförda i en serie, "Hellemysr-folket", en släkthistoria i Zola's stil.

∗

Företvarande statsrådet *W. A. Wexelsen* kom icke, som man väntat sig, att, i egenskap af kyrkominister, ingå i den nya norska regeringen. Däremot har nu hans namn i annat sammanhang gått genom prässen, i det att han utnämnts till biskop öfver Trondhjems stift. Valet har kommenterats ganska mycket i Norge.

DEN GAMLA HERRGÅRDEN.

För HVAR 8 DAG af C. B.

När jag ibland vill känna mig riktigt varm om hjärtat, tänker jag på min barndoms gamla herrgård. Om jag då sluter ögonen ser jag den stora, hvita byggnaden med den höga klockstapeln och de grönskimrande fönsterrutorna lika tydligt framför mig som om det varit igår och ej för femtio år sedan jag såg den för sista gången.

Allt hvad vi barn drömde om af skönhet och glädje fanns där. Ofta, ofta har jag i mina drömmar vandrat omkring i den stora, härliga trädgården eller hand i hand med min kära, döda syster gått ur rum i rum och lyssnat till de minnen som hvar och ett haft att förtälja.

Mina ögon tåras, när jag tänker på dessa oförgätliga minnen. Allt hvad lifvet sedan gifvit mig af fröjd och lycka bleknar bort vid sidan af dem.

Mitt föräldrahem låg nere i dalen, röken och so-tet från de närbelägna verkstäderna lade sig tjockt på snön om vintern; om sommaren brände solen hett och obarmhärtigt. Bullret från verkstäderna trängde med pinsam tydlighet ned till oss. Den stora ånghammaren dunkade, de små hamrarna tickade och hjulen snurrade, därtill kom bruset från vattenfallet, som stundom öfverröstade alltsammans. Den gamla herrgården låg ett stycke därifrån omgifven af sekel-gamla träd. En lång allé af ekar skilde den från bruket. Däruppe härskade lugn och skugga, verkstädernas buller hördes endast som ett dämpadt brus.

Nere hos oss var allt grått och dammig, där uppe var grönskan rik och saftig. Ej ett ogräs trif-fades på de välkattade gångarna, ingen maskros stack upp sitt hufvud öfver det jämnklippta gräset. Massor af rosor, skiftande från det ljusaste skärt till det mörkaste rödt fyllde luften med sina dofter. Höga, raka,

bundna vid sina käppar stodo de på sidorna om de slingrande gångarna. Hagtornshäckar klippta som i de gamla franska trädgårdarna bildade snäckor och bersåer, och mellan dem reste sig höga mörkgröna cypresser och spetsiga silfverpopplar.

I den bortre delen af trädgården, som sträckte sig bakom tjänstefolkets flygel, tilläts naturen att sköta sig själf. Här växte luktarter och reseda, och buskarne dignade af bär. Bruksbarnen sågo genom staketet längtansfullt in på denna härlighet.

Min syster och jag föredrogo den förnäma delen af trädgården. Vi gingo försiktigt på de krattade gångarna mellan rosenhäckarna eller drömde på någon af de grönmålade bänkarne inne i hagtornsbersåerna. Där kunde gamle-baron få syn på oss, och under det att han leende hotade oss med käppen fråga oss, om vi ej hade lust att ta' en titt ned i jordgubbslandet. Då gled vi ned från bänken, gjorde en djup knix för honom och sprungo att begagna oss af den gifna tillåtelsen.

Vi hyste stor respekt för gamle-baron och isynnerhet för hans stora käpp, sedan det berättats oss, att han en gång med den pryglat upp en hel skara okynniga brukspojkar. Hans slätrakade ansikte var strängt och allvarligt, han höll sitt hufvud sänkt som om han ständigt ginge i djupa tankar. Som husbonde var han både fruktad och älskad. Största delen af dagen satt han på kontoret lutad öfver tunga böcker.

Gamla friherrinnan var liten, späd och sirlig. Då man såg in i hennes ansikte, där en svag rodnad alltjämt dröjde kvar på kinderna, kom man att tänka på vissnade rosenblad. Den stora, med skärt siden fodrade solhatten, som hon bar om somrarna, kastade öfver hennes drag ett skimmer af försvinnande ungdom.

Åtföljd af sin trogna gamla Nette, som bar en välfylld korg på armen, gick hon omkring i stugorna, hjälpte med råd och dåd, tröstade och förmanade. Många krukor soppa funno väg från herrgårdsköket ned till bruket, och mången mjuk liten tröja och varm halsduk förfärdigades af hennes flitiga fingrar.

Hvarje söndag hela året om för det gamla paret till kyrkan. Baronen var iklädd åtsittande rock, hvit halsduk och silkeshatt, friherrinnan svart sidenklädning med en spetsschal på gammaldags sätt draperad öfver axlarna. Arm i arm gingo de uppför kyrkbacken hälsande till höger och vänster. I kyrkan togo de plats på läktaren, midt emot predikstolen. Friherrinnan satt hela tiden uppmärksam vänd mot prästen, men hennes ögon sågo genom fönstret ut på kyrkogården, där tre af hennes barn hvilade. Hon kunde se de små hvita stenarne, där hon satt.

Baronen glömde aldrig att tacka prästen för hans utmärkta predikan.

Det återstår ännu någon att tala om, som vi höllo mera af än den ståtliga gamle baronen och den blida friherrinnan. Det var deras yngste son, baron Henrik. Han hade tillbragt många år i främmande land. Man hviskade om att det var för att glömma en stor sorg som han rest världen rundt flere gånger. Så uppfattade åtminstone vi barn det, men vi fingo aldrig reda på hela sanningen. En dag kom han helt oförmodadt hem och stannade sedan hos föräldrarna. Han liknade herrarna på de gamla familjeporträtten, det var samma bleka, regelbundna drag, samma fjärrskådande blick.

I början hyste folket misstro till honom, men de lärde sig snart att hålla af honom. Ingen, inte ens den gamla friherrinnan, förstod dem så väl och tillvann sig i så hög grad deras förtroende. Han pratade med gummorna, skämtade med de unga flickorna och trakterade barnen med karameller. Det var en egendomlig syn att se denne högväxte, elegante unge man röra sig bland dessa enkla människor, som han varit en af dem.

Hela dagarna gick han omkring i trädgården, planterade och klippte. För oss barn hade han alltid ett vänligt leende och några muntra ord. Ibland tog han oss in i de stora orangerierna och visade oss underbara växter, som han hemfört från främmande land, och medan han plockade bort ett torrt blad här och en vissnen gren där, beskref han för oss hvad han sett och upplefvat på sina resor. Eller han lät oss gå in i det s. k. frukthuset, där persikor och aprikoser blommade och i "rosenkammaren", där väggarne voro klädda med de skönaste, gula rosor. Därinne var luften mild och balsamisk, och vi drömde oss bort till de land, hvarom baron Henrik talade.

Hvarje juldag var det stor middag på herrgården för alla brukets tjänstemän. Huru glada och förväntansfulla kände vi oss ej då vi vandrade ditupp. Hvilket surr och stim i den stora tamburen. Fruarna ströko nervöst öfver håret och drogo i handskarne, vi barn underkastades en sista kritisk granskning.

Ändtligen var man färdig att gå in och hälsa. Allt var så fästligt och högtidligt. Alla ljusen i kronorna voro tända, öfverdragen voro aftagna från möblerna och på alla bord stodo hyacinter och tulpaner.

Middagen var lång och riklig med många skåltal. Vi barn sutto i lilla kabinettet och hade det helt muntert, ibland tittade någon af de äldre in genom dörren och nickade åt oss. Baron Henrik skålade med oss, och vi svarade med att höja våra vattenglas.

Senare vidtog dansen. Långpolkan slingrade sig som en orm genom alla rummen. Det dansades nigarepolka, och väfva vadmal och domaredansen, och baron Henrik anförde och var den gladaste af de glada. Sedan granen plundrats och hvar och en fått sin del, satte sig gamla friherrinnan till pianot och spelade upp en vals. Så dansade vi af hjärtans lust hela kvällen, tills betjänten kom in för att duka bordet till supéen.

När vi sedan gingo hemåt i den kalla, stjärnklara kvällen kunde vi knappast fatta, att denna med så stor förväntan motsedda dag var förbi. Vi hade nu att leva på minnet för en lång tid.

Vår barndom i hemmet var ovanligt glädjelös. Vi uppfostrades på gamla tidens stränga sätt, höllos till lydnad och arbete, men aldrig bestods oss ett kärleksfullt eller uppmuntrande ord. Hvad var naturligare då än att vi från det grå hvardagslifvet därhemma, längtade upp till den gamla herrgården, där allt var ljus, harmoni och skönhet. Den var medelpunkten i vårt lif, kring den rörde sig alla våra tankar.

Om vintrarne hände det ibland, att vi fingo komma ditupp på aftonen för att leka med Marie-Louise, baronens lilla dotterdotter, som vistades långa tider hos morföräldrarna. Vi sutto i röda salongen och sågo i bilderböcker, framme vid runda bordet lade gamle baron patience, friherrinnan arbetade, och sällskapsdamen läste högt. I salen spelade baron Henrik någon vemodig melodi. Ibland kunde han plötsligt sluta midt i ett stycke och börja med en spritande vals. Då gled Marie-Louise tyst ned från soffan och började dansa efter musiken fortare och fortare, och det stora röda håret stod som en sky kring hennes ansikte.

Men huru många glada aftnar i den gamla herrgården jag än har att minnas, så står för mig ännu tydligare de många gånger vi gingo utanför och längtansfullt blickade in genom de upplysta fönstren. Genom de stora glasörrarna sågo vi bland baron Henrik sitta vid pianot och fantisera. Svagt trängde tonerna ut till oss, men vi hade hört samma melodi så många gånger, att vi kunde den utantill. Vi kallade den "De döda förhoppningarnes vals", och jag kunde aldrig höra baron Henriks namn nämnas, utan att det ringde i mina öron.

Då jag var omkring sexton år, blef min far erbjuden en bättre plats, som han också antog. Den dag kom, då vi skulle säga farväl till den gamla herrgården. Jag gick långsamt genom alla rummen tackande dem för hvad de gifvit mig. Jag kysste gamle baron och friherrinnan på hand, men kunde inte tala för tårar. Baron Henrik kysste mig på hand, ty han sade, att jag nu var en fullvuxen ung dam och måste behandlas som en sådan. Så tog han mig ned i trädgården och skar af den vackraste rosen åt mig och skämtade och log för att afskedet skulle kännas mindre svårt. Plötsligt blef han allvarsam och började tala om något helt annat, och hvad han då sade bevarar jag i minnet som det allra bästa, som den gamla herrgården gifvit mig.

Med långsamma steg gick jag nedför allén, där vägen svängde nedåt bruket vände jag mig om. Aldrig hade den gamla byggnaden förefallit mig så vacker och vördnadsvärd. Det var en solig dag i slutet af september. Himlen var klar och blå, lindarnes gula löf föllo sakta mot marken, och baron Henrik kom uppför backen med händerna fulla af rosor. Då han fick syn på mig stannade han och svängde sin hvita stråhatt . . .

Många, många år ha gått sedan dess. Gamle baron och friherrinnan äro döda, baron Henrik är död och likaså Marie-Louise. Den gamla herrgården är jämnad med jorden. Efter gamle barons död köptes bruket af ett bolag, som utvidgade och förbättrade detsamma. Herrgården utdömdes såsom otidsenlig och nedrefs, de stora träden nedhöggos, och trädgården fick gro igen.

"Å försvinna världens härlighet".

Men för mig finnes den ännu kvar lika skön, lika oförgätlig som i barndomens dagar. Allra hälst vill jag minnas den som jag såg den för sista gången den soliga septemberdagen, då himlen var klar och blå, och lindarnes gula löf sakta föllo mot marken, och baron Henrik kom uppför backen med händerna fulla af rosor . . .

FRÅN DE NYSS AFSLUTADE FÄLT TJÄNSTÖFNINGARNA I NORRLAND.

Foto. Garfvé. Umeå

1. SKYTTELINJE I SNÖGRAF. 2. ARTILLERI. 3. VÄSTERBOTTENS REGEMENTE MED TRANSPORT AF PÅCKNING. 4. NORRBOTTENS REGEMENTE PÅ MARSCH.

Utsö: Kem. A.-H. Bernt Sjöström och Sten-Og.

SENASTE RYSK-JAPANSKA BILDER.

Efter fotografi. Kliché: Bengt Sjöforsparre.

HUR PORT ARTHURS FALL FIRADES I TOKIO: Alla gator voro festprydda, från alla hus vajade flaggor och ett obeskrifligt jubel rädde i staden.

»SIC TRANSIT...» General Stössel återvänder från ett besök i krigsministeriet i Petersburg. Han ser icke vidare uppmuntrad ut af besöket, och icke ens nyfikenheten har förmått att samla någon folkskara, som hälsar honom vid hans utträde. Endast trenne kadetter stå i väntan på den man, hvars hjälterykte nyligen var så öfversvallande, och nu plötsligt blivit så afsevärdt reduceradt.

HVAR 2 DAG.

HVAR 2 DAG.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre o. s. m.—Gly

HUR RYSSARNE BETÄCKA SITT ÅTERTÅG: Här och hvar få smärre afdelningar göra halt, jordvallar uppkastas, artilleri bringas i position och man försöker genom ett ihärdigt bombardemang att häjda den förföljande fiendens framfart.

PRESIDENTEN ROOSEVELT TILLTRÄDER FÖR ANDRA GÅNGEN SITT ÄMBETE.

Om president Roosevelt's, "Teddy's", enastående popularitet i Amerika vittnar bäst den öfverlägsna majoritet i hvilken de befunno sig, som vid senaste presidentvalet i höstas röstade för den förutvarande, republikanske statschefens omval. Theodor Roosevelt har nu för andra och därmed också för sista gången inträdt i den tjänsteutöfning, till hvilken han förut genom Mc Kinley's oförmodade bortgång nästan slumpvis — ty man ägnar egendomligt nog jämförelsevis föga uppmärksamhet åt valet af den man, som vid behof skall träda i den ordinarie presidentens ställe — blifvit kallad.

Installationen, "the inauguration", firades med stora högtidligheter i Washington. Utanför det festligt smyckade Capitolium höll den återinträdande presidenten ett af sina alltid fängslande tal och åkte sedan till sitt hem för ytterligare 4 år, Hvita huset.

Efter fotografien.

PRESIDENTEN ROOSEVELT VID INSTALLATIONSHÖGTIDLIGHETERNÄ PÅ TALARSTOLEN UTANFÖR CAPITOLIUM. PRESIDENTEN ÅKER EFTER HÖGTIDLIGHETERNÄ GENOM PENNSYLVANIA AVENUE, ESKORT. AF »ROUGH RIDERS».

Kliché: Kem. A.-B. Benot Silfversparre Skilm—Udg

CARL SVEN AXEL LAGERBERG.

MED VARMT DELTAGANDE FÖLJER HELA VÅRT LAND DEN SJUKDOM SOM FJÄTTRAR EN AF
DESS FRÄMSTA SÖNER, DEN AF ALLA, HÖGA OGH LÅGA, MILITÄRER SÄVÄL SOM CIVILE,
MED EN TILL FOLKKÄRLEK GRÄNSANDE VÖRDNAD OMFATTADE GENERALEN, GREFVE
SVEN LAGERBERG.

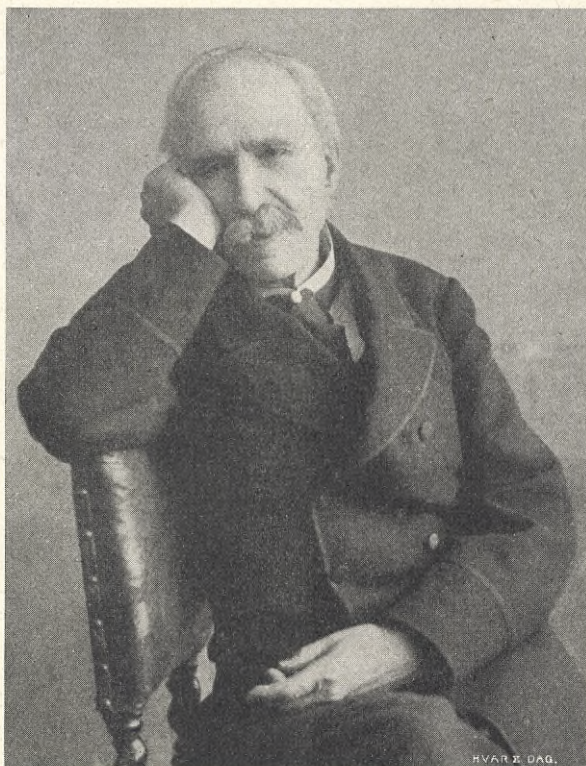
*Bilden oövan af den äldrige märkesmannen — Konungens närastående personlige vän — skall förvisso
vara välkommen i hvarje svenskt hem.*

Efter porträtt af Hoffotograf L. Larsson, Stockholm.

MANUEL GARCIA — JOSEPH CZAPEK.
TVENNE MUSIKVETERANER.

Den berömde sångläraren *Manuel Garcia* i London, hvilken nu upplefvat något för en människa så ytterst sällsynt som att vid full vigör fira sin 100-årsdag, har med anledning häraf varit föremål för hela världens uppmärksamhet. Musikaliska institutioner och laryngologiska sällskap — G. har genom sin upptäckt af struphufvudsspeglern gjort laryngologien en ovärdelig tjänst — ha sändt hedersdiplom och adresser i massa.

G. är född i Spanien, men hans egentliga verksamhetsfält har varit förlagdt till Paris och, efter 1850 till London. Flera af de sångare och sångerskor som under sista halfseklet nått

Efter porträtt.

100-ÅRINGEN MANUEL GARCIA.

Kliché: *Bengt Silfversparre.*

världsrykte, bl. a. vår egen Jenny Lind, ha varit Garcias lärjungar.

I egenskap af sångteoretiker har G. äfven mycket sysslat med anatomiska studier rörande tonbildningsorganen, och det var på detta sätt han kom att uppfinna sin strupspegel. Denna har sedan inom den medicinska världen blifvit af en betydelse, som uppfinnaren knappast anat.

Själff sträfvade han hufvudsakligen, ehuru förgäfvdes, att göra speglern användbar för sångkonsten, för ett direkt iakttagande af tonbildningen. Dock har han nyligen fått upplefva den tillfredsställelsen, att detta mål af en yngre efterföljare på hans egen väg blifvit uppnådt.

Foto. *Jonason. Gbg.*

JOSEPH CZAPEK PÅ SIN 80-ÅRS DAG. Se text å sidan 403.

Kliché: *Bengt Silfversparre.*

SIMPLONTUNNELN.

Ett nytt jättearbete är den 24 sistlidne månad utfördt i vetenskapens och samfärdselns tjänst, i det genomborrandet af Simplontunneln nämnda dag blef fullbordadt. Den är världens längsta tunnel, 2 svenska mil lång och löper å ett djup af 2100 meter under Simplons och Monte Rosas höjder i nästan rak linje från staden Brique i Schweiz till byn Iselle i

SIMPLONVÄGEN: Det stora vintergalleriet vid Monte Leone.

Italien, helt nära den lilla staden Domodossola. Lyckönskningstelegram växlades omedelbart mellan de italienska och schweiziska regeringarne, allmän flaggning ägde rum i Brique och Domodossola, kyrkklockorna ringde, och kanonerna dånade. Omkring den 20 mars kommer Schweiziska förbundsradets president att inviga tunneln, hvilken sedan tros blifva de första dagarne i maj öppnad för allmän trafik. Arbetet å tunnelns byggande har tagit en tid af 6 1/2 år och kostnaderna hafva uppgått till 78,000,000 francs. I jämförelse med tiden för Mont Cenis' och S:t Gotthardtunnelns byggande är detta ett syn-

nerligen godt resultat. För Mont Cenis-tunneln behöfdes 14 år och 38 dagar och för S:t Gotthardtunneln 9 år, 109 dagar.

Afståndet mellan Väst-Europa och Italien kommer genom den nya tunneln att högst betydligt förkortas, och Schweiz vinner anse- ligen förmåner för sin kommersiella och industriella utveckling. Genève och Lausanne blifva genom den nya förbindelseleden betydelsefulla järnvägscentra.

Men den stora Simplonvägen, hvilken på kejsar Napoleon I:s för- anstaltande byggdes mellan Brique

SIMPLONTUNNELNS ÄNDPUNKTER:

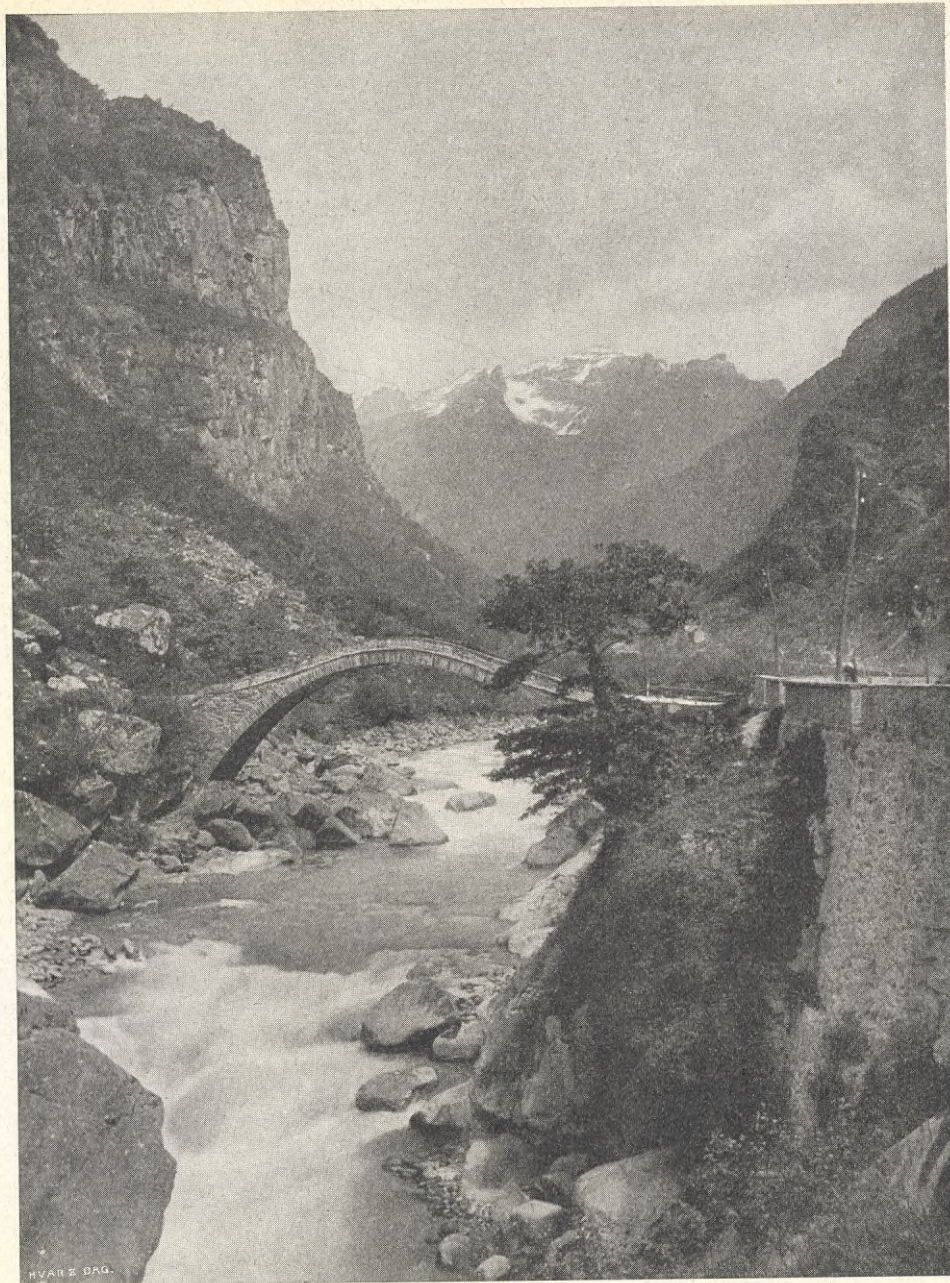
1. I Schweiz: Staden Brique. 2. I Italien: Staden Domodossola.

Efter fotografier.

och Domodosola och öfver Alpernas höjder hittills förmedlat samfärdseln mellan Schweiz och Italien har genom Simplontunneln fått en svår ekonomisk stöt. Såsom turistled kommer den dock alltid genom de storartade vyer den erbjuder öfver Rhônedalen, Alpernas snöhöljda toppar och Italiens gröna och leende fält att bibehålla sin attraktion.

Vidstående bilder visa de båda ändpunkterna för den nya tunneln samt passagen å Simplonvägen, det stora vintergalleriet uppe vid Monte Leone samt den italienska dalsänkan vid nedstigningen från Alperna.

SIMPLONVÄGEN
Den italienska dalsänkan vid nedstigningen från alperna.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

LISBETH.

För HVAR 8 DAG af ALLAN WIDE.

Lisbeth satt helt upprätt i sin lilla bädd. Det var alldeles tyst omkring henne — naturens lugna, rosigvande tystnad — barnjungfrun hade för länge sedan gått ned till sig, och i de angränsande rummen fanns ingen människa. Lisbeth var alldeles ensam. Hennes ljusa hår hängde i orediga lockar ned öfver nattskjortan, hon hade svept täcket väl omkring sig, ty hon huttrade och frös ännu litet efter sedan hon var uppe på det kalla golvet för att draga upp rullgardinen. En flod af ljus strålade nu genom fönstret in i det eljest mörka rummet, dels från gaslyktorna utanför och dels från den klara, stjärnljusa himmelen. Lisbeth tänkte inte alls på gaslyktorna, hon tyckte, att allt ljuset kom från de strålande stjärnorna. Och nu som

alla andra kvällar satt hon och stirrade upp mot den stora vackra stjärnan, som strålade klarast af dem alla. Hennes ögon skimrade, och hela hennes lilla ansikte sken riktigt som förklaradt, då hon så satt och betraktade den stjärnan, hennes egen älskade stjärna! Hvad hon blifvit lycklig och glad den kväll, hon först upptäckte den stjärnan, då hon förstod, att där, just där satt hennes mamma och såg ned på henne! Lisbeth mindes så väl den kvällen. Hon hade inte kunnat sova — hade legat så länge, länge — många timmar trodde hon, och bara gråtit och längtat efter mamma. Så hade hon bedt den gode Guden, att om han kunde, på något sätt gifva henne mamma tillbaka. Nog var det ganska underligt, att barnjungfrun just

den kvällen skulle ha glömt att draga ned gardinen, som hon annars alltid gjorde? Just då, när Lisbeth bedt riktigt länge och vackert, hade hon sett upp mot himmelen. Och då, i ett tag hade hon fått syn på stjärnan! Af alla de tindrande stjärnorna hade hennes färskymda blick blott sett denna enda, denna vackra, klara stjärna, som blinkade emot henne alldeles som hennes mammas syn förr brukat se in i hennes. Hon kände riktigt igen sin mammas blick inne i stjärnan, och hon förstod genast alltsammans. Att Gud hört hennes bön, och att han därför låtit henne få se, hvar i himlen mamma fanns, så att hon inte längre skulle behöva känna sig så ensam.

Efter den natten kände Lisbeth ej heller längre ensamheten som förut. Hvarje kväll hade hon så brådtom att komma i säng, och så fort barnjungfrun gått, skyndade hon sig att draga upp gardinen. Sedan låg hon länge och såg upp mot stjärnan och tyckte då alldeles, att det var sin mamma hon såg. Hon kunde då tala vid henne alldeles som förr, då mamma ännu lefde och var hos henne, tyckte hon.

Ty Lisbeths mamma var död. Det hade Lisbeth länge vetat, fast ingen sagt henne det. Alla sade blott till henne, att mamma rest bort och skulle komma hem om en tid, bara hon blefve frisk igen. Men mamma hade inte kommit — Lisbeth hade förstätt.

Hvarför skulle stora människor alltid narras för små barn? Det undrade Lisbeth. Om de bara visste hur väl små barn begripa, när stort folk inte talar sanning. Visserligen var inte Lisbeth mer än sex år, men hon skulle allt ha förstätt ändå, om de helt enkelt sagt henne, att mamma var död. Det hade varit mycket bättre. I stället hade pappa, efter sedan mamma rest bort till det där stora sjukhuset — Lisbeth trodde åtminstone, att det var till ett sjukhus hon rest — sagt, att mamma måste bli kvar där borta ännu mycket länge, men sedan skulle komma tillbaka igen. Men hvarför var pappa då så förfärligt hvit i ansiktet och hade så mörka ringar omkring ögonen, hvarför darrade hans röst så där, och hvarför skrattade han aldrig mer? Och hvarför satt han alltid innesängd ensam i sitt rum och var alltid så dystert? Jungfrurna voro allesammans ledsna och hade gråtit så mycket dagarna efter sedan mamma rest, och då de talade om mamma, sänkte de alltid rösterna och talade så dämpadt och hviskade, för att inte hon, Lisbeth, skulle höra det, hon förstod i alla fall! Hon hade tänkt säga det åt pappa flera gånger, men så nändes hon inte, stackars pappa såg så ledsen ut förut.

Lisbeth hade ju i alla fall sin mamma uppe i himmelen. Hon var den enda, som visste, hvar mamma fanns däruppe — hon kunde få se henne hvar natt — utom då det var mulet fötstås. Det var förfärliga nätter tyckte Lisbeth, när stjärnan ej lyste. Då drog hon strax åter ned gardinen och skyndade så tillbaka till sin säng, kröp ned djupt i kuddarne och drog täcket öfver hufvudet för att ej se mörkret. Så knäppte hon ihop händerna och bad så innerligt, att Gud snart åter ville låta sina stjärnor lysa öfver jorden, så att alla stackars små barn, som hade sina mammor i himlen, kunde få se dem. Ty det förstod ju Lisbeth, att det inte bara var hennes mamma, som satt i en stjärna, utan alla andra små moderlösa barn hade naturligtvis också sina egna stjärnor, genom hvilka deras mammor tittade ned till dem.

Nu hade det emellertid varit stjärnjust flera kvällar å rad, och Lisbeth kände sig därför så lycklig och nöjd och hade riktigt ostördt fått tala ut för mamma alla sina sorger. Hon talade aldrig högt utan hviskade blott helt sakta — hon visste ju så väl, att mamma alltid hörde och förstod henne. Först och främst var det om pappa hennes bekymmer gällde. Det var så svårt att se honom gå där så sorgsen — han var ju så alldeles olik den forne muntre och snälle pappa, som lekt och rasat med henne — nu brydde

han sig ju aldrig om Lisbeth, såg knappt, att hon fanns till, ja ibland hade det till och med händt, att han inte *velat* se henne.

Var det inte bra konstigt, att stora människor blefvo så där besynnerliga, när någon som de tyckte om gick ifrån dem? När de ändå visste, att de då de själfva blefvo döda, skulle råkas en gång där uppe.

När Lisbeth nu tänkte på flickorna Ströms pappa, hurudan han blifvit, sedan deras mamma gick bort — han var ju nästan tokig, sade folk. I detsamma erinrade Lisbeth sig, att flickorna Ströms mamma ju inte var död — hon hade ju gått sin väg ändå. Där var ju den historien, hon hört häromdagen nere i köket, och som hon grubblat så mycket på — det var det allra konstigaste, hon i sitt lif hade hört, tyckte Lisbeth. Att en mamma dör ifrån sina barn, det var nu intet märkvärdigt i, det kunde hon ju ej själf hjälpa, men att gå sin väg ifrån sina egna barn bara därför, att hon tröttnat på deras pappa och inte längre tyckte om honom, gå ifrån dem till en annan, en främmande herre, som inte var någon pappa alls — det var nu något, som var alldeles ofattligt för Lisbeth. Men då var det ju inte alls underligt att flickorna Ströms pappa var så ledsen — då hade ju den mamman inte varit någon riktig mamma alls, och det var mycket, mycket mera synd om flickorna Ström än om Lisbeth — Lisbeth hon hade nu i alla fall en mamma i himmelen, men flickorna Ström hade ingen alls de!

I samma ögonblick rann det upp en förfärlig tanke för Lisbeth. Hennes hjärta stod nästan still af förfäran. Tänk — tänk om det var likadant med hennes mamma! Om hon inte var riktigt död, eftersom ingen sagt det till Lisbeth, och eftersom pappa såg så förtviflad ut — om hon inte alls var i himmelen, och om Lisbeth tagit alldeles miste om stjärnan, om hon suttit här och tittat på en annans mamma kanske, och stjärnan inte alls var hennes — och — och Lisbeth var den olyckligaste lilla flicka på jorden som inte hade någon mamma alls hvarken på jorden eller i himlen! Lisbeth borrade snyftande ned ansiktet i kuddarne — hon *ville* inte mera se sin stjärna — hon visste ju inte längre, om det var *hennes*!

Hur länge Lisbeth legat så där förtviflad snyftande visste hon ej själf. Men hon tyckte, att det var så länge, så länge! Nu steg hon emellertid beslutsamt upp, smög så tyst och varsamt ur bädden och öfver golfvet utan att en enda gång se tillbaka

GENERAL LINEVITSJ förutv. chef för 1:a Mandsjuriska armén, för t. f. efter Kuropatkin fungerande som den ryska arméns öfverbefälhavare

mot fönstret. Hon hade fattat sitt beslut. Hon skulle gå till pappa och fråga honom!

Det var så mörkt och skrämmande stilla i de långa korridorerna, dörrarne knarrade så hemskt på sina gångjärn och ur alla skrymslen och vrår lurade något spöklikt, ofattbart, tyckte Lisbeth. Men hon bet ihop tänderna och gick modigt på — hon måste ju ha visshet, kosta hvad det ville. Ändtligen var hon framme vid pappas dörr. Genom dörröppningen lyste ljus, pappa satt alltså ännu uppe, som hon beräknat. Sakta och dröjande öppnade hon dörren.

Den ensamme mannen vid skrifbordet ryckte till och stirrade häpen på den lilla gestalten, som ljudlöst kom glidande öfver golvet i sin släpande hvita nattdräkt och med håret som en gloria omkring det bleka, sorgsna lilla ansiktet.

— Men Lisbeth — hvad vill du midt i natten?

Lisbeth smög sig upp i hans knä, slog armarna om hans hals — och brast i gråt. Hon fortfor att snyfta en lång stund utan uppehåll, utan att fadern lyckades trösta henne. Han smekte ömt men nästan tafatt hennes hår — han var ju numera så ovan vid att slösa ömhetsbevis — och svepte omsorgsfullt om henne en varm rock. Till slut lyckades han få henne att tala, och nu kom den, hela den sammanhängande berättelsen om Lisbeths sorger och bekymmer, hur hon sört sin mor som död, ända tills hon funnit stjärnan, som upplyst henne om, att hon ju ej borde sörja så, då hon ju ändå alltjämt hade modern i sin närhet. Men hur hon just i natt kommit på den förfärliga tanken, att mamma kanske ändå inte var död utan bara gjort som flickorna Ströms mamma. Och så måste hon ju fråga pappa, hur det var — ty om mamma inte var död utan var sådan som flickorna Ströms mamma — ja, då kunde Lisbeth ju ej hålla af henne längre, och hon skulle aldrig i hela sitt lif bli glad igen.

Fadern satt en lång stund alldeles tyst sedan hon slutat sin berättelse, satt bara och smekte liksom mekaniskt hennes hufvud, under det han stelt stirrade framför sig. Lisbeth betraktade honom undrande men vågade ej störa tystnaden med en fråga.

Helt visst var det en hård strid, som under dessa minuter utkämpades i faderns hjärta. Men då han till slut ändtligen talade, hördes i hans röst intet spår af kampen nyss, den var bara så ovanligt mild och öm. "Ja lilla Lisbeth, det var alldeles rätt att du kom till pappa och frågade. Du har vunnit mer med det, än du själf kan förstå nu. Pappa har varit självisk i sin sorg — nu har jag blifvit påmind om mina plikter mot dig — och jag skall söka fylla dem!

Naturligtvis var inte din mamma som flickorna Ströms mamma — din mamma var ren och god som en ängel, och på hennes minne får dig aldrig finnas en fläck. Du skall alltid tro Lisbeth, att mamma är hos Gud, och hvar gång du ser upp mot din stjärna på himmelen, skall du tänka på, att därifrån öfvervakar mamma alltid ditt lif, så att du stäfvar efter, att det blir sådant, att hon kan gilla det. Hädanefter skola vi båda se upp till mamma genom stjärnan, vi skola ej längre lefva skiljda från hvarandra, utan jag skall försöka bli både far och mor för dig".

Han höll ord. Kväll efter kväll satt han vid Lisbeths säng, medan stjärnan öfver deras hufvuden strålade in sitt ljus genom fönstret. Han fyllde hennes själ med tro och kärlek till den döda moderns minne — en tro, som gjorde hennes barndom ljus, och hennes lif rikt.

Och under allt detta smälte den hårda isskorpan kring hans eget hjärta, bitterheten i hans sinne gaf vika för mildhet och barmhärtighet, och han glömde bort att förbanna den kvinna, som sköflat hans lif och svikit honom för en annan.

Efter fotografi.

FRÅN DE FASANSFULLA MASSAKRERNA I BAKU: Dödade armenier upplagda i högar på en af Nobel-verkens gårdar.

Älskade: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsvarre Sthlm.—Gbg

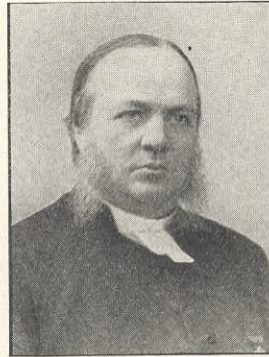
F. J. A. SWARTLING.

Talmannen i riksdagens Andra kammare, konsul Fredrik Johan Axel Swartling fyllde den 18 mars 65 år, med anledning hvaraf vi återgifva porträttet ofvan under hänvisning till helsidesbild och biograf i no 2:IV.

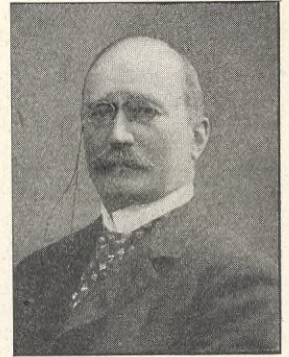
A. TH. CARLHEIM-GYLLEN-SKÖLD.

70 år fyllde d. 26 febr. kammarjunk. Adolf Theodor Carlheim-Gyllensköld. Stud. 56, officer 57, afsked ur krigstjänsten 64, led. af Första k. 80—88, af Andra k. 00—05. Kommunaln. sed. 65, mångårig landstman o. 34-årig led. af Hattlands Hushållningssällsks förvaltningsutsk.

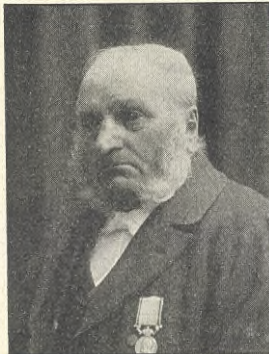
K. L. JOHANSSON.

Kyrkoherden Karl Ludvig Johansson fyllde den 12 mars 60 år. Stud.-ex. 68, prästvigd 70, komminister i Hool 73, i Larf 75, kyrkoherde i Yllestad 83, i St. Melby (Skara stift). Kontraktspäst i Väne kontrakt 94. Led. af riksdagens Andra kammare sedan 1901. Landstingsman, kommunalordförande.

H. F. LINDBÄCK.

Till justitieborgmästare i Göteborg har utnämnts justitierådmanen därstädes Harald Fredrik Lindbäck. Född 40, stud.-ex. 59, hofr.-ex. 63, v. häradshöfding 66, not. vid poliskammaren i Göteborg 70, andre rådhuskansl. vid Gbg's rådhusrätt 70, förste 72, stadsnotarie 82, justitierådman 85.

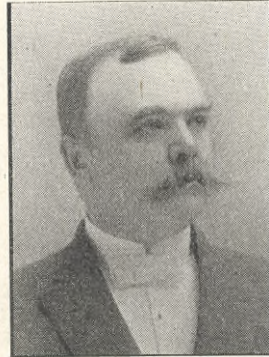
C. D. PETERSON.

F. d. folkskolläraren, klockaren och organisten C. D. Peterson i Nässjö fyllde den 15 mars 80 år. Skollärare åren 48—90 har han utfövat skriftställareverksamhet. Deltagar fortfarande i kommunens angelägenheter.

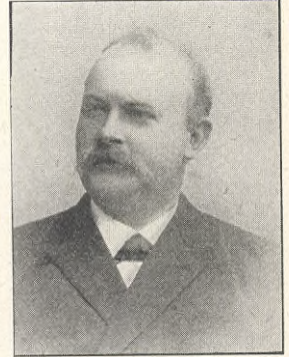
H. H. LILLIEHÖÖK.

Öfverdir. och chefen f. marinlängförstat. o. marinför. ing.-afd., Hjalmar Hugo Lilliehöök i Stockholm, fyllde den 13 mars 60 år. Chef för ing.-dep. Karlskrona 89—96, dir. vid mar.-ing.-stat 89, öfverdir. och chef sedan 98. Led. styr. för tekn. högsk. sedan 01, led. af riksdagens Andra kam. 94—96.

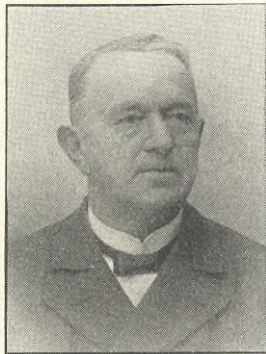
I. KERFSTEDT.

60 år fyllde d. 13 mars apotek. Ingemar Kerfstedt i Sthlm. Apot.-ex. 70, apotekare i Malmö 73—79, i Varberg 79—96, i Sthlm sed. sistn. år. Led. af riksd Första kamn. 83—97, landstingsman 81—91. Stadsfullm. i Varberg 83—93, därunder ordf 17 år. Innehar åtskilliga förtroendeuppdrag inom apotekaresocieteten.

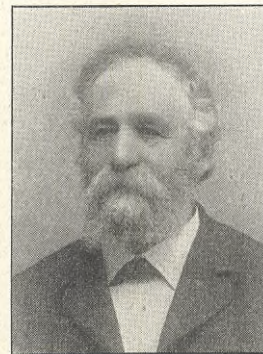
C. A. WINDAHL.

Rektorn, fil. dr Carl August Windahl fyllde den 21 mars 60 år. Stud. 75, promov. 85, adj. vid Göteborgs Realläroverk 94—02, rektor vid Östra realskolan därstädes sedan 02.

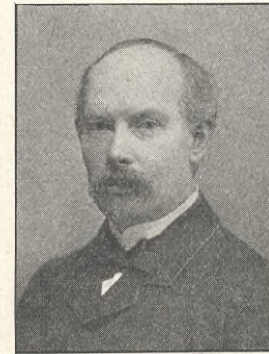
S. A. SWAN.

Rådmanen Svante August Swan i Lidköping fyllde den 15 mars 70 år. Stadsfullmäktig från 62 till 96. Rådman i Lidköping 96. Ledamot i styrelsen för Sjömanshemmet sedan 83. Direktör i Boras Ensk. Bank i Lidköping sedan 03 m. m.

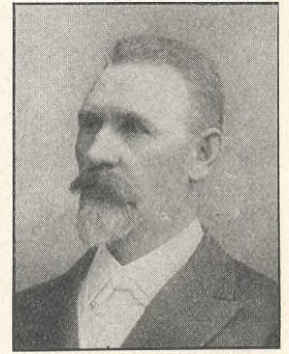
H. LEMAN.

Godsägaren Henrik Leman i Högtorp (Söderm.) fyllde den 26 mars 66 år. Född i Göteborg, har L. innehaft Salaholms gods i Skaraborgs län i 38 år. Var under 35 år kommunalordförande i Trevattna socken, hvarjämte han innehaft flera andra förtroendeuppdrag inom kommunen.

C. R. MELÉN.

65 år fyllde d. 13 mars landträntemästaren Carl Gustaf Melén i Kalmar. Stud. 62, ex. för inträde i rikets räkenskapsverk, 64 antagen till e. o. landskontorist i Kalmar, 68 ordin., 83 landträntemästare, 70 recongrare för civilst. pensionsinrättn. 79—81 kamrer hos Kalmar l. södra landst. 80 kyrkorädsled. m. fi. uppdrag.

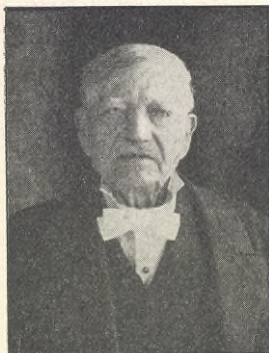

P. N. DAHLGREN.

Den 13 mars fyllde byggmästaren P. N. Dahlgren i Malmö 50 år och kunde samtidigt fira sitt 25-årsjubileum som byggmästare därstädes. D. är medlem i en hel del korporationer och styrelser.

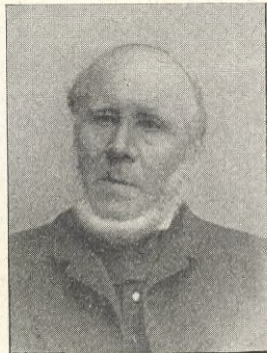

PORTRÄTTGALLERI

A. CEDERGRÉN. †

Vid 101 års ålder afled d. 16 mars f. boktryckaren Axel Cedergren i Stockholm. Född i Visby utöfvade C. boktryckeriföreelse såväl där som i huvudstaden, på den sistnämnda platsen ända tills för några år sedan personligt verksam i yrket.

C. J. BOSTRÖM. †

Vid 86 års ålder afled d. 16 mars förre fabrikkören Carl Johan Boström i Motala. Var synnerligen verksam i kommunala angelägenheter och åtnjöt ett flertal betydande förtroendeuppdrag.

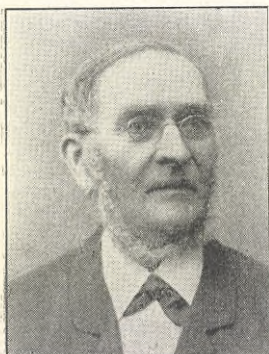
J. P. KINDBOM. †

Den 10 mars afled en af staden Kalmars märkligare personligheter, stadsfiskalen Johan Peter Kindbom. F. 20 i Ödeshög (Österg. län) tjänstgjorde K 38-42 som häradskrifv., 42-50 såsom landskanslist, bief s. å. poliskomm. i Stockholm, 55 stadsfiskal i Kalmar, föreståndare för stadens gasverk 62-91.

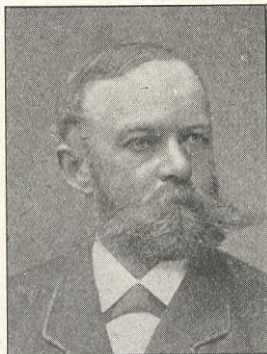
C. E. JOHANSON. †

En af huvudstadens driftigaste och mest framstående affärsmän, grosshandlaren Carl Emil Johanson afled därstädes den 4 mars, 63 år gammal. Styrelseledamot i Sveriges Allm. Handelsförening m. m.

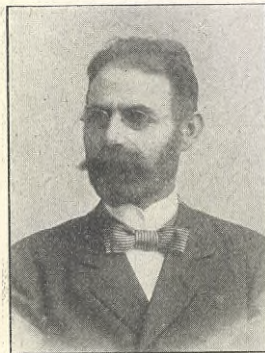
N. OLSSON. †

F. d. kronolänsmannen Nils Olsson afled den 10 mars i en ålder af 86 år. O., som under mer än 40 år varit länsmän i Värkans distrikt, var i sin krafts dagar mycket anlitad i kommunala värf, bl. a. var han under många år ordförande i kommunalsträmman.

G. D. H. VON ESSEN. †

F. ryttmästaren vid skånska dragonreg. Göran Didrik Herman von Essen afled den 15 mars. Född 39 i Torshö (Västerg.) stud. ex. 57, u-löjtn. 60 ryttmästare 70, afsked 84. Intresserad forskare, ägde van E. stora arkeologiska samlingar.

NILS NILSSON. †

I Helsingborg afled d. 15 mars fabrikkör Nils Nilsson, född 43 i Grönby (Skåne). I hög grad politiskt intresserad deltog han på sin tid lifrigt i den frismnade rörelsen medan han under flera år tillhörde Helsingborgs stadsfullmäktige, skolråd och fattigvårdsstyrelse m. m.

B. K. L. I. E. S. M. A. HUMMERHJELM. †

Kaptenen, friherre Bror Knut Louis Josef Eugen Sten Martin Arvid Hummerhielm afled den 12 mars i Lund. Stud.-ex. 77, underlöjtn. vid Kalmar reg. 79 löjtn. 91, kapten 1900. Ägare af egendomarne Bransorp och Fagraskruf i Kronobergs län.

JULES VERNE ILLA SJUK.

HVAR E DAG.

Efter porträtt.

JULES VERNE.

afled d. 24 mars 1905.

Ett i prässlägningsminuten ingånget telegram förmäler, att den öfver hela världen för sina fantastiska "naturvetenskapliga" romaner berömda franske författaren Jules Verne ligger mycket allvarligt insjuknad i Amiens. V:s berättelser utgöra ett 60-tal och halva öfversatts till en massa språk bl. a. arabiska och japanska. Han är född i Nantes 1828.

SPÅRVÄGSOLYCKAN I STOCKHOLM.

Ett spårvägsmissöde som dess bättre aflopp jämförelsevis lyckligt och utan att någon människa kom till allvarligare skada, men som icke desto mindre väckt ett oerhördt uppseende, emedan det gifvit upphof

1. PLATSEN DÄR SPÅRVAGNEN URSPÅRADE: Mannen pekar med foten just på den fläck (X) där vagnen urspårade och sedan fortsatte öfver bron, som å bilden här är uppdragen.

raten lär ha sträjkat och farten i utförsbacken lät sig icke häjdas. Vagnen rusade tvärs öfver stensläggningsen och ned på kajen mot Saltsjön, där den stannade just som den var på vippen att störta i slussgraven.

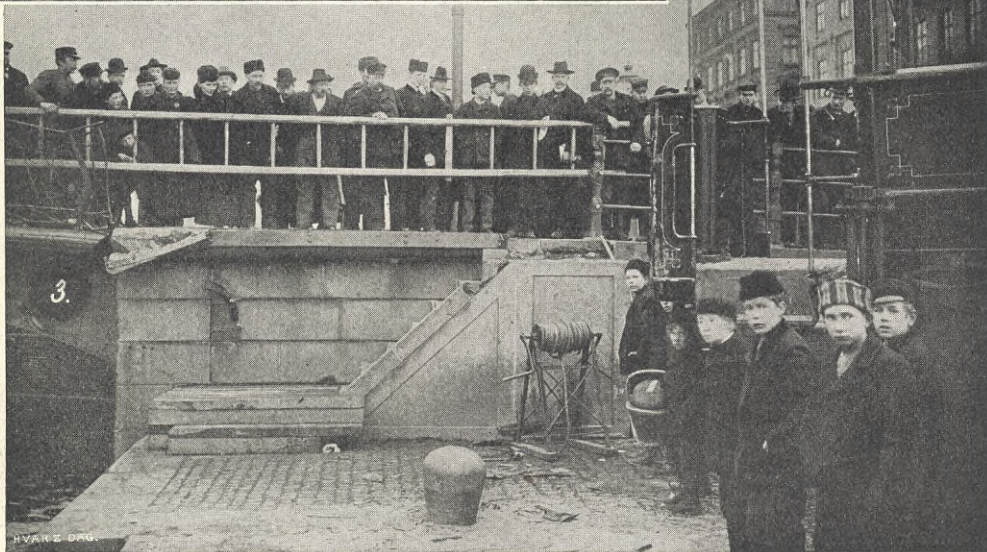
HVAR 8 DAGS fotograf i Sthlm.

till en del farhågorrörande tryggheten till lif och lem å de nya elektriska spårvägarna, inträffade för några dagar sedan i hufvudstaden.

En vagn på Södra spårvagnslinjen urspårade vid 7-tiden på aftenen i kröken ofvanför Yttre slussbron.

Bromsappa-

2. OLYCKSPLATSEN PÅ KVÄLLEN STRAX EFTER DET OLYCKAN SKETT. Obs. pållaren (X) som trängt genom vagnen.
3. SAMMA PLATS TAGEN TIDIGT FÖLJANDE MORGON: Man ser broräcket afbrutet och provisoriskt ersatt med en steg. Vagnen sköt här ett stycke utanför bron och det tyckes nästan vara oförklarligt att den undgått att störta i vattnet.